

mene, „see mees on töestet huu!“ — Oh!“
öhtas teine, „sedä leent ei jõua kaks ele-
wanti ka mitte õra sūija, veel vähem meie,
kuna juba kõhud enne täis on! Oleks ta
ometi meile mõni kopik viinaraha andnud!“

Aega oli ka vähе antud; muud kui poi-
sid hakkasid fööma, — aga oh! missugune
kõrvendud sant magu ja pealegi veel üks
puruks keenud rott sees!

„Põrgulised võdiwad seda sūija, aga mitte
meiesugused peenikesed ja targad rätsepad!“
kisendas esimene sūlitades.

„Kas see ei ole üks hääbemata teutus
meile!“ kaibas teine.

Nuid hakkasid mõlemad nõuu pidama,
kuidas katelt tühjaks teha, aeg on laskin;
mitte üht suutait ei tohi üle jáâda. Nad
nuusid kõik nurgad ja ahjutagused läbi,
ja hea nõuu oli käes.

Ahju taga olevad hähra toredad mee-
saopad, need saiwad mõlemad leent täis
walatud. Seina peal rippus tore nahkne
jahi tašku, — jällegi leemega täidetud ja

wana koha peale tagasi pantud. Üks suur
pott oli nurkas, sellega sai sedasama tehtud.
Iffa oli teda veel katlas külalt. Ahju peal
oli ilus roheline kubar, kena sulg külles, —
jällegi leemega täidetud ja ahju peale tagasi
pantud. Veel oli natuke katla põhjas.
Möh! sellega saiwad mehed ka walmis. —
Ahju üks sai lahti tehtud ja wiimane pera
tuha sisse misatud.

„Hurraa! nuid on katel tühji, ja hii'gab
kui Hiidlae püksi nööp!“ hõiskasid mõle-
mad kui ühest suust.

„Näe w'a wend, juba hähra tuleb oma
piitsaga! Läkume näituseks lusikaid suure isu-
ga puhtaks, kui ta sisse tuleb!“ näitas üks
nendest teisele förmega akna peale.

Üks läks lahti ja hähra astus sisse, tegi
aga suured filmad katla peale waadates.

„Teie elajad! Kas töestet selle katla täie,
mis 30ne inimesele sai keedetud, nahka olete
pannud?“

„Xuus hähra!“ ütlesid nad naerulikult:
„Meil oli töestet tiigre ja lõukoera föögiisu!“